

i hvert Fald overordentlig tilfreds med, at dette Svar er blevet givet. For mig har disse Udtalelser været et Vidnesbyrd om, at det, der skete i Marts Maaned forud for de berømmelige Paaskedage, kan vi med lidt Behændighed fra de Herrers Side meget let vente at se etableret igen. Jeg vil haabe, at dette ikke sker, men saa vidt jeg forstod det ærede Medlem Hr. Jacob Christensen og det ærede Medlem Hr. Hauge, mener de, at den Kamp overmaade let kan etableres igen. Og det tror jeg, de har Ret i.

Men da har det den allerstørste Interesse, at det Erhverv, som der er peget paa som det eneste i dette Land, der skal producere — og det ikke alene til vort eget Forbrug, men ogsaa til Udførsel for at holde Omsætningen med Udlandet gaaende saa godt som muligt i økonomisk Henseende —, nemlig det danske Landbrug, er paa sin Post. Der er slet ingen Vej udenom; for de Herrer har jo tilkendegivet her: „vi kan ret let risikere, at Kampen rejses, og saa er vi parate, saa spørger vi ikke om, hvad der tjener til Landets Vel, men spørger om, hvad der tjener til Partiets Vel, for at føre vor Krig igennem“. Vi andre ved altsaa nu, hvad vi kan komme til at staa overfor i Landbruget. Og det vil vi huske. Jeg synes, vi har Grund til at drage den Lære af de Udtalelser, der er faldet fra de Herrers Side.

Det ærede Medlem Hr. Hauge førte os ad mange Omveje til et meget rigtigt Resultat. Vejene var mange og lange, og han spredte sig over mangt og meget, men det endelige Resultat, han naaede til med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvordan vort Land skulde reddes, var kort og godt. Han sagde, at vi kun kunde frelse vort Land ved at producere og være sparsommelige. Det er ikke noget nyt. Det er sagt saa mange Gange før, men det er sandt. Enhver, der ser nogenlunde uhildet paa Forholdene, forstaar, at det er ikke alene en kort Tale, men ogsaa en sand Tale. Forleden Dag fremsatte det ærede Medlem Hr. Rode i højtflyvende og højtravende Ord som noget, vi absolut skulde være opmærksomme paa, at det, som Arbejderne har naaet under Krigen, det vil sige 8 Timers Dagen, det giver de ikke nogen Sinde Afkald paa. Og det var de samme Toner, som det ærede Medlem Hr. Hauge og ogsaa andre er slaaet ind paa. Jeg vil spørge: Tror nogen, at man kan redde vort Land eller noget som helst andet Land ud af den økonomiske Elendighed, man staaar overfor, ved den Produktion, der kan frembringes ved 8 Timers Arbejdsdagen? Vil man forlange af det danske Landbrug, at det skal gøre dette Kunst-

stykke med 8 Timers Dagen, forlanger man det umulige. Sætter man vort Lands økonomiske og sociale Redning i første Linie, kan man lige saa godt først som sidst opgive Talen om 8 Timers Dagen. Den kan hverken nu eller i Fremtiden redde os ud af den Elendighed, vi staaar overfor. Al den Tale kan maaske i manges Øren lyde meget stolt og kækt. Men det lader sig nu en Gang ikke gennemføre. Det eneste Raamateriale, vi har, er Jorden. Hvad vi frembringer af dens Skød, har vi til vort eget Forbrug og til at udføre til Styrkelse af vor Valuta. Man taler om Valutakommissionen, men naar det kommer til Stykket, er der ikke andet at gøre end at producere og spare, hvis vi skal have noget at udføre til fremmede Lande og til at faa Guld hjem for.

Jeg vil dernæst gerne gøre en Bemærkning om Dyrtiden. Man har navnlig fæstet sin Opmærksomhed ved den Pris, der gives for Mælk. Jeg kan ikke andet end understrege, hvad der er sagt fra anden Side, at det lyder underligt, naar der tales om Dyrtiden af Repræsentanter fra København, naar vi alle maa vide, at Prisen for Mælk ved Stalddøren er 38 Øre som oplyst af det ærede Medlem Hr. Pinholt, medens Mælken, naar den kommer til Forbrugerne her, er oppe i en Pris af 85—90 Øre som oplyst fra anden Side. Der tales saa meget om, at den danske Bonde tager ublu Priser. Jeg vil dog gerne gøre en Bemærkning i den Anledning, da jeg synes, denne Paastand er saa fuldstændig ubegrundet. Den Pris, der maa betales ved Stalddøren, er ganske vist høj i Forhold til den, der betales før Krigen; men det, man skal bruge for at producere Mælk, er ogsaa steget i høj Grad. Og Udgifterne ved at bringe Mælken fra Stalddøren til Forbrugerne er jo saa store, at den københavnske Forbruger betaler mere end den dobbelte Pris af, hvad Mælken koster ved Stalddøren. Jeg kan ikke opgøre, hvem der tjener mest; men naar Prisen bliver saa høj, tror jeg, at der maa være taget en ret ublu Avance.

Saa vidt jeg ved, har Socialdemokraterne i København ogsaa en Forening, der omsætter Mælk; de kunde jo lade denne Forening optage en Konkurrence. Den kunde unnlade at tjene de overordentlig store Beløb paa Mælken, den kunde indskrænke sig til at tjene, hvad der var nødvendigt. Saa kunde de føre en Konkurrence, der betød noget. Men vi har jo set det samme tidligere — og jeg skal senere komme ind paa, at jeg ogsaa har set det et andet Sted; de skal ikke alene være Syndebukke —, vi har set ved Socialdemokraternes Brændsels-